

היום נלמד בעזרת ה':

סוטה דף כג

ממשיכים את המשנה:

ואלו שמנחותיהן נשרפות: יש כמה נשים סוטות שמנחת הקנאות שהן מביאות לבית המקדש אינן קריבות, ואינן יכולות להיפדות ולצאת לחולין, וכן לא לבוא בתור נדבה (כי זו מנחת שעורים שאינה כשרה לנדבה), אלא נשרפות בבית הדשן שבעזרה:

סוטה שמודה 'טמאה אני' (כי היו מאיימים עליה שתודה) שאז כבר לא משקים אותה את המים וממילא כבר לא מקריבים את המנחה, כי המנחה הזו באה רק בשביל להזכיר לפני ה' את העוון של הסוטה (אם באמת זינתה) כדי שהמים יבדקו אותה.

סוטה שבאו עדים שהיא טמאה והטעם כנ"ל.

ושבעלה בא עליה בדרך: מכיון שהיא אסורה לו עד שתשתה ועבר על האיסור כנלמד מפס' לעיל (דף ז').

וכל הנשואות לכהנים: זהו דין בכל המנחות שמביא כהן. כנלמד מפסוק **"וְכָל מִנְחַת כֹּהֵן כָּלִיל תְּהִיָּה לָא תֹאכַל"** שמנחה שמקריב כהן נשרפת. ולכן ישראלית הנשואה לכהן מנחתה נשרפת, אבל כהנת הנשואה לישראלי מנחתה נאכלת.

מה בין כהן לכהנת: המשנה מביאה כמה הבדלים ביניהם:

כהנת מתחללת: אם היא נבעלה לאדם הפסול להתחתן איתה - היא מתחללת מאכילת תרומה ומלהינשא לכהן. אבל כהן שבעל אישה פסולה לו (כגון גרושה זונה וחללה) - אינו מתחלל.

כהן אוכל בקודשי קודשים: בשר קודשים של חטאת ואשם וכן מנחות. כנלמד מפסוק שדוקא כהן זכר אוכל.

(המשך בדף הבא ↓)

יוצא לאור ע"י:

"אור הספר התורני" הוצאה לאור

052-7628377

להצטרפות:

mabatladaf18@gmail.com



052-342-4473



מה בין איש לאישה: המשנה מביאה כמה הבדלים בין איש לאישה (אפילו ישראלים):

האיש פורע ופורם: מצורע צריך לגדל שערות ראשו ולא לגלח אותם, וכן לקרוע את בגדיו.

האיש מדיר את בנו: האיש יכול להדיר את בנו הקטן שיהיה נזיר, אבל לא האשה.

האיש מגלח על נזירות אביו: האיש שהיה נזיר יכול להביא קרבנות נזירות (שאיתם הוא מגלח שער) ממעות שהפריש אביו לנזירות עצמו ומת, אבל אין האשה יכולה להביא קרבנות נזירות ממעות שהפריש אביה לנזירותו, לפי שההלכה למשה מסיני היא רק לגבי האיש ולא האשה.

האיש מקדש את ביתו: מקדש את ביתו הקטנה שלא מדעתה, והיינו שהוא מקבל בשבילה את הקידושין.

מוכר את ביתו: הקטנה לאמה העבריה.

האיש נתלה: לאחר הסקילה תולים אותו על העץ.

האיש נמכר בגנבתו: לעבד עברי, כשאין לו מה לשלם בשביל להחזיר את הגניבה.

נמרא: אין מנחתה נאכלת: מפני שיש לבעלה הכהן חלק בה כלומר הוא שילם עליה ומנחת כהן אינה נאכלת. אמנם גם אינה נשרפת כליל כמו מנחה שמביא כהן לעצמו, כי יש לאשתו חלק בה כלומר היא מתכפרת במנחה הזו וצריכים להקטיר את הקומץ של המנחה. ולכן הקומץ קרב בפני עצמו ולאחר מכן השיריים קרבים בפני עצמם.

קושיא: איקרי כאן וכו': נאמר "כי כל שאר וכל דבש לא תקטירו **ממנו** אשה לי-הנה" המילה 'ממנו' מיותרת, והיא באה ללמד שלא תקטירו כל דבר שממנו הוקרב לה'. ואם כן היאך מותר להקריב את השיריים אחרי שהקטירו את הקומץ? (= כי שמא אנו הולכים אחרי החלק שלה וממילא הקומץ הוקטר כהלכתו).

תירוץ: דמסיק להו לשום עצים: הכהן שמקטיר את שיירי המנחה עושה תנאי - שאם זו מנחה ראויה להקטיר אני מקטירה לשמה, ואם היא אינה ראויה להקטיר אני מקטיר אותה לא לשם מנחה אלא כסתם עצים. וזה כשיטת ר' אלעזר הסובר שאברי חטאת שהתערבו עם אברי עולה (= שאסור להקטיר את אברי החטאת

האלה לאחר שכבר הוקטרו החלקים הראויים למזבח, מפני שהם שיריים והרי הם באיסור של "לא תקטירו" מקטיר את כולם על המזבח ואנו רואים כאילו אברי החטאת הם סתם עצים.

קושיא: הניחא וכו'. לרבנן הסוברים שאי אפשר להעלות לשם עצים, מה יעשו עם שירי מנחת אשת כהן?

תירוץ: יעשו כרבי אלעזר ברבי שמעון הסובר שבמנחת חוטא של כהן (= שהיא נקמצת כמנחת ישראל ושיירה לא נאכלים) מקטירים את הקומץ ואת השיריים מפזרים בבית הדשן, וכמו כן במנחת אשת כהן יפזרו את שיירה בבית הדשן.

למדנו במשנתנו - בת ישראל הנשואה וכו':

מ"ט וכו'. מדוע אמרה המשנה שמנחת כהנת הנשואה לישראל נאכלת? לפי שנאמר "וְכָל מִנְחַת כֹּהֵן כְּלִיל תִּהְיֶה לֹא תֹאכֵל", ללמדנו שרק מנחת כהן עולה כליל ולא מנחת כהנת.

למדנו במשנתנו - כהנת מתחללת, כהן אין מתחלל:

מנלן? דאמר קרא "וְלֹא יִחַלֵּל זָרְעוֹ בְּעַמּוּיוֹ": פסוק זה נאמר לגבי כהן הנושא פסולה לכהונה, ואנו דורשים "וְלֹא יִחַלֵּל" שיש כאן שני חילולין, אחד שהוא מחלל אותה ואחד שזרעו מתחלל, אבל הכהן עצמו אינו מתחלל.

למדנו במשנתנו - כהנת מטמאה למתים, ואין כהן מטמא למתים:

מ"ט וכו': לפי שנאמר "אֱמַר אֶל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אֹהֶרֶן וְאֶמַּרְתֶּם אֲלֵהֶם לִפְנֵי לֹא יִטְמָא בְּעַמּוּיוֹ", ולא בנות אהרן.

למדנו במשנתנו - ומה בין איש לאשה? האיש פורע ופורם ואין האשה פורעת ופורמת:

ת"ר: נאמר לגבי נגעים "אִישׁ צָרוּעַ הוּא טָמֵא הוּא טָמֵא וְיִטְמְאֵנוּ הַכֹּהֵן בְּרֹאשׁוֹ נִגְעוֹ", מכאן אנו לומדים שאיש נעשה מצורע מוחלט. מנין שגם אשה נעשית מצורעת מוחלטת? לפי שנאמר בפסוק שלאחריו "וְהִצְרוּעַ אֲשֶׁר בּוֹ הַנֶּגַע בְּגָדָיו יִהְיוּ פְּרָמִים וְרֹאשׁוֹ יִהְיֶה פָּרוּעַ וְעַל שֵׁפָם יַעֲטֶה וְטָמֵא טָמֵא יִקְרָא", שלכאורה הקטע הראשון (= "וְהִצְרוּעַ אֲשֶׁר בּוֹ הַנֶּגַע") מיותר, שהרי אנו ידועים כבר שהפסוק עוסק במצורע,

אלא זה בא לרבות מצורע נוסף שנטמא ונעשה מוחלט, כגון אשה מצורעת. וא"כ מדוע נאמר בפסוק הראשון "אִישׁ" והרי דין צרעת נוהג גם באשה? אלא למעט את מה שנאמר בפסוק שלאחריו לעניין פריעה ופרימה (= "וְהִצְרֹעַ אֲנָשׁ בֹּוּ הִנָּגַע בְּגָדָיו יְהִי פָרְמִים" וכו') וללמדנו שדווקא האיש פורע ופורם ולא האשה.

הלכה היא בניזיר: הלכה למשה מסיני.

דכתיב "אֶת בְּתִי נָתַתִּי לְאִישׁ הַזֶּה": "וְאָמַר אָבִי הַנִּעְרָה אֶל הַזְקֵנִים אֶת בְּתִי נָתַתִּי לְאִישׁ הַזֶּה לְאִשָּׁה".

למדנו במשנתנו - האיש נסקל ערום, ואין האשה נסקלת ערומה:

מ"ט: שנאמר לגבי המחויב סקילה "וְרָגְמוּ אֹתוֹ כָּל הָעֵדָה", ואי אפשר לומר שהכוונה "אותו" ולא "אותה" כלומר שאין האשה נסקלת, שהרי נאמר "וְהוֹצֵאתָ אֶת הָאִישׁ הַהוּא אוֹ אֶת הָאִשָּׁה הַהוּא... וְסָקַלְתָם בְּאֲבָנִים וּמָתוּ", הרי שגם האשה נסקלת, אלא כוונת הפסוק "אותו" ולא את כסותו, כלומר שרק האיש נסקל לבדו ללא כסותו (= ערום) ואין האשה נסקלת ערומה.

 **הדרן עלך היה נוטל**